SLADKÝ ŽIVOT

Clare Connellyová

Prolomit jeho hradby!

HARLEQUIN®

Clare Connellyová

PROLOMIT JEHO HRADBY!

Překlad

Barbora Pšenicová

Milá čtenářko,

tento měsíc Vám přináším opět dva příběhy, které jsou provázány s osudy postav, s nimiž jste se už seznámila. Ve Sladkém životě je to kniha pojmenovaná Následky jedné noci *od Jackie Ashendenové, která bezprostředně navazuje (po pravdě řečeno se dokonce odehrává souběžně) na příběh s názvem* Vrátil jsem se!*, který vyšel minulý měsíc. V červnu jste se mohla dozvědět více o osudech jedné z dcer domorodého nigerijského krále v povídce Jadesoly Jamesové* Líbánky na Seychelách*, jejíž mladší sestra je hrdinkou knihy* Princezna, kterou potřebuje*, kterou si můžete přečíst tento měsíc.*

Takovými společnými motivy všech šesti příběhů jsou ale vztahy dětí a rodičů – a prakticky vždy jsou to rodiče, již se v povídkách na svých dětech nějakým způsobem provinili. Další rovinu pak představuje motiv odpovědnosti za někoho. Taková odpovědnost může být sice krásná věc, když je jí ale moc, dokáže hrdinům pěkně svázat křídla. Přesvědčte se o tom ale sama!

S láskou

Váš Harlequin

Clare Connellyová

PROLOMIT JEHO HRADBY!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Cinderella in the Billionaire's Castle

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2022

Překlad:
Barbora Pšenicová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Clare Connelly
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9398-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9399-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9400-3 (PDF)

PROLOG

O šest let dříve

„Doufám, že nejdeš zase ven, Thirio?“

Thiriova snad až příliš hezká tvář se rozzářila úsměvem. Ten úsměv byl známý po celém světě, rozhodně v každé společenské rubrice bulvárních plátků. „Proč bych neměl?“

Constantina pevně semkla rty ve zjevném nesouhlasu. Za jejími výhradami se však skrývalo ještě něco víc. Obavy. „Zítra slaví tvůj otec narozeniny. Přijedou stovky hostů a on jistě očekává…“ Zamračila se. „*My oba* očekáváme, že se zúčastníš i ty.“

„Tátovy narozeniny si nenechám ujít, mami. Můžeš být v klidu.“

Matka upřela na Thiria své zelené oči. „Vážně musíš každý večer někam chodit?“

Její syn, který se z chlapce proměnil v mladého muže, se k ní otočil zády. „Záleží na tom?“

„Mám strach, abys nepromarnil život na večírcích.“

„A co jiného bych podle tebe měl dělat? Ležet celý den u bazénu? Nebo hrát golf? Jezdit po moři na jachtě?“

„Mohl bys začít pracovat,“ podotkla Constantina s odkazem na pracovní pozici, kterou pro něj otec

v rodinné společnosti zřídil, která však zůstávala neobsazená.

Thirio Skartos se narodil do jedné z nejstarších a nejbohatších rodin v Evropě a pracovat jednoduše *nepotřeboval*. Svěřenecký fond, k němuž mu byl poskytnutý přístup, čítal miliardy liber, a on si hodlal užít plnými doušky každičkou z nich.

„Jsem tady, mami. Přijel jsem sem jen kvůli té oslavě. Tak mi zase nedělej kázání."

Constantina si zhluboka vzdychla. Když se podívala na Thiria, viděla v něm tolik ze svého manžela. Jeho sílu, hrdost i tvrdohlavé odhodlání. Zatím však svými přednostmi jen hýřil na divokých večírcích.

„Nepřišla jsem se s tebou hádat."

„Vždyť se nehádáme," tvář se mu opět rozjasnila.

„Měl by sis ale konečně uvědomit, Thirio, že ses vydal nesprávným směrem. Ženy, alkohol, večírky. Takhle jsme tě přece nevychovali."

„Vážně ne?"

Constantina sebou trhla. Odpovědí se jí strefil přímo do srdce. Vybavila si všechny večery, které s Andreasem strávili mimo domov, internátní školy, do jejichž péče děti svěřili, na zástup chův i na babičky, které děti o prázdninách zahrnovaly svou bezmeznou láskou.

„Máš na víc."

„Je to můj život, ne tvůj."

Constantina znovu našpulila rty. S vrozenou elegancí v každém kroku zamířila ke dveřím. „Zkus prosím nenakazit tímto přístupem i svou sestru. Je jí sedmnáct a bohudíky to zatím vypadá, že má od života větší očekávání než ty."

„Nedej bože, aby se princeznička Elie trochu uvolnila a pobavila," pronesl s očima obrácenýma v sloup. „Kdybys chtěla znát můj názor, tak podle mě by…"

„Nechci znát tvůj názor," zarazila ho Constantina. „A už vůbec nechci, abys ji svedl na scestí, Thirio."

„Přijel jsem hlavně kvůli tátově oslavě. Pohovořím s hosty, usměju se do objektivů fotoaparátů a potom zmizím. Spokojená?"

Constantina měla ke spokojenosti daleko. Vždycky Thiria zbožňovala. Už jako batole byl přesně tím dítětem, které nelze nemilovat: baculatý a sladký, s neustálým úsměvem na tváři. Dodnes byl díky svému přitažlivému zjevu a přirozené inteligenci ve společnosti oblíbený, snad až příliš. Možná i z toho pramenila jeho arogance a nesnesitelná domýšlivost.

Vyroste z toho, říkával Andreas a Constantině bylo jasné, že její muž dokáže být k synovým chybám mnohem shovívavější než ona.

„Jsi moje dítě a já tě miluju, Thirio. Čas od času by ses ale mohl vrátit do reality. Copak nevidíš, v jakém pozlátku žiješ? Opravdu netoužíš nic dokázat?" Zavrtěla smutně hlavou. „Tolik příležitostí ti leží u nohou. Jsi chytrý. Mohl bys změnit svět, kdybys jen trochu chtěl."

Thirio přimhouřil oči. „Je to můj život a já si ho budu žít, jak budu chtít."

Constantina cítila, jak se jí útroby sevřely hněvem. To, jakým způsobem plýtval svými schopnostmi, ji nesnesitelně bolelo. „V tom případě mi nezbývá než doufat, že brzy prozřeš a uvědomíš si, o co všechno přicházíš." Dřív, než stihla dodat něco horšího, spěšně opustila jeho ložnici. Ani jeden z nich v té chvíli nemohl tušit, že už nebude mít šanci vidět, jak se synův život mění k lepšímu, ani že jsou to její poslední slova, která k němu kdy pronese. Její tragická smrt se stane tou nejčernější noční můrou, která bude Thiria pronásledovat po mnoho dalších let.

PRVNÍ KAPITOLA

Při těch několika příležitostech ročně, kdy byl Thirio nucen opustit Castile di Neve, se vracel domů podrážděný a rozmrzelý. Na vnějším světě toho bylo málo, co mu přinášelo potěšení, a skutečnost, že čas od času musel být jeho součástí, pro něj představovala nepředstavitelné břemeno. Konečně mohl znovu nasednout do helikoptéry, nechat civilizaci za zády, vyletět nad alpské lesy a kousek po kousku se přibližovat k zámku, který posledních šest let nazýval svým domovem.

Tyčil se nad strmým útesem jako magické zjevení. Svými romantickými věžemi čněl s hrdou umíněností až do nebes.

V době, kdy zde žili Thiriovi rodiče, bylo na zámku rušno, konaly se tu večírky, chodbami se nesl radostný smích. Teď byl zámek ztichlý a potemnělý.

Thirio obkroužil věže a začal pomalu klesat k přistávací ploše, když tu zahlédl něco, co ho přimělo spolknout šťavnaté zaklení.

Hned vedle hlavního vchodu do *castile* stálo zaparkované cizí auto.

Jedna z věcí, kterou si Thirio na zámku cenil, byla jeho špatná dostupnost. Cesta sem sice vedla, ale byla úzká a klikatá, a vzhledem ke skutečnosti, že od *castile* dál už nikam nepokračovala, nebyl tu ani žádný turistický ruch.

Skvělé místo pro samotáře. Přesně takové si přál.

Už ráno se probudil nenaladěný, jako vždy, když musel opustit své útočiště, a jeho nálada se během dne jen zhoršovala. Netoužil po ničem jiném než vlézt si co nejdříve do sprchy a smýt ze sebe únavu z celého dne.

Vypnul motor a zhluboka se nadýchl ve snaze dostat svůj vztek pod kontrolu. Nakonec otevřel postranní dveře. Navzdory tomu, že údolí už postupně dobývalo jaro, které s sebou přineslo rozkvetlé kvítí, slunce a optimismus, tady ještě panovala zima. Nebe bylo zamračené a stromy se prohýbaly pod nánosy sněhu. Vystoupil z helikoptéry a zamířil k zadnímu vchodu do zámku.

Netušil, kdo se opovážil narušit jeho samotu, v každém případě byl pevně rozhodnutý poslat ho okamžitě pryč.

Lucinda Villeneuveová se chvěla nervozitou. Nejen kvůli tomu, že se vydala za miliardářem Thiriem Skartosem bez ohlášení, ale hlavně kvůli tomu, že se mu chystala přednést plán, na kterém závisela celá její budoucnost. Pokud bude souhlasit a najme si ji jako hlavní organizátorku svatby jeho sestry, změní se jí život od základů. Na základě honoráře, který by obdržela, by jí banka poskytla úvěr, a ona by konečně mohla vyplatit příšernou macechu a převzít po zesnulém otci vedení firmy. A co víc, konečně by všechny pochybující přesvědčila o svých kvalitách.

Musí mu dokázat, že pro tenhle úkol je tou pravou osobou.

Na internetu se toho o Thiriovi Skartosovi moc nedozvěděla. Z doby před tragickým skonem jeho rodičů našla spoustu fotografií z nejrůznějších večírků, kterých se jako pohledný a svobodný mladíček hojně účastnil. Po osudovém požáru se však z veřejného

života zcela stáhl. Jako kdyby v posledních šesti letech zmizel z povrchu zemského. Lucindě dalo dost práce už jen to, aby vypátrala adresu jeho současného úkrytu hluboko v lesích, na hranici Švýcarska, Francie a Itálie.

O jeho mladší sestře Evii se toho dozvěděla mnohem víc. Ačkoliv se i ona držela spíše stranou, v poslední době se zasnoubila s princem z Nalvánie, čtvrtým synem vládnoucího monarchy, a od té doby poskytovala rozhovor za rozhovorem. Lucinda strávila celé týdny jejich studiem a snažila se zjistit si o budoucí princezně co nejvíc informací. Všechny poté zohlednila při vytváření svatebního scénáře. Byla si *jistá,* že je dobrý. A nejen to. Považovala ho dokonce za dokonalý.

Teď už jen zbývá přesvědčit o tom Thiria Skartose.

Když před několika hodinami dorazila k zámku, nejdřív čekala nějakou dobu způsobně v autě. Potom zjistila, že je odemčeno, a přesunula se do vstupní haly, odkud vzápětí pronikla hlouběji do budovy, protože si po vypitém čaji potřebovala ulevit. Při hledání toalety však narazila na nejúžasnější knihovnu, jakou kdy viděla – s nepředstavitelně vysokým stropem a stěnami obloženými tisíci starodávných knih. Nakonec se rozhodla, že na pána domu počká tady, a tak ji Thirio zastihl schoulenou v křesle s archaickým výtiskem *Vojny a míru* v ruce.

Lucinda si nebyla jistá tím, co čekala. Bylo obecně známé, že je pohledný. Viděla spoustu jeho fotografií z mládí, na kterých měl snědou pleť, oči černější než noc, husté obočí, rovný nos a hranatou bradu – avšak muž, který vešel do knihovny, byl zcela odlišný. Vypadal, jako kdyby se právě chystal někoho uškrtit. Je pravda, že v jeho tváři se daly nalézt pozůstatky charismatického výrostka, avšak jeho výraz byl tak zachmuřený a vážný, že bylo téměř nemožné ho spojit

s usměvavým a bezstarostným lvem salonů. Z jeho necelých dvou metrů ocelových svalů vyzařovalo něco temného a zároveň neodolatelného. Lucinda se s námahou zvedla a provinile odložila knihu na křeslo.

„Co tady do háje děláte?“ osočil ji tónem břitčím než venkovní mráz. Jeho otec byl Řek, matka Švýcarka, vzdělání získal napůl v Londýně a napůl ve Vídni. Mluvil dokonalou angličtinou členů britské královské rodiny. Avšak hlas měl drsný, temný a chraplavý, jako kdyby nebyl zvyklý ho příliš používat.

Lucinda ztěžka polkla. „Vy jste Thirio Skartos?“

„Vy jste především neoprávněně vnikla do mého domu,“ odsekl. „Kde berete tu drzost se mě ještě na něco vyptávat?“

Takovou míru nepřátelství nečekala. „Zkoušela jsem vás kontaktovat telefonem, ale nikdy jste mi nezavolal zpátky,“ namítla téměř uraženým tónem, jako kdyby na chvíli zapomněla, jak moc potřebuje, aby si ji najal.

„Většině lidí dojde, co to znamená.“

„Já nejsem jako většina lidí.“

Nosní dírky se mu rozšířily, když si založil ruce na prsou a probodl ji pohledem. Lucindě se zrychlil tep.

„Nejste zde vítána.“

„Potřebuju, abyste mi věnoval pár minut.“

Rysy mu ještě víc ztuhly. „Vy snad nerozumíte anglicky?“

Lucinda sebou trhla. Nebyl první, kdo pochybuje o její inteligenci. Od té doby, co jí zemřel otec, ji nevlastní matka i sestry zasypávaly urážkami, neustále podrývaly její sebevědomí a všemožně ji ponižovaly.

„Rozumím vám dobře,“ prohlásila po kratší pauze. „Ale nehnu se odtud, dokud mě nevyslechnete. Čím dříve k tomu dojde, tím dříve budete mít ode mě pokoj.“

Překvapila ho. „Kdo si myslíte, že jste, že se opovažujete vetřít se do mého domu, a ještě mi tu klást jakási ultimáta? Klidně bych vás mohl nechat zatknout."

„To byste mohl," připustila a přitom vnímala, jak se uvnitř celá chvěje. „Než by však pro mě přijeli, trvalo by to určitě déle než náš rozhovor."

Bylo zřejmé, že Thirio Skartos není zvyklý na odpor. Kdyby na tom nezáležela celá její budoucnost, docela by se bavila tím, jak křečovitě svírá čelist ve snaze nevybuchnout.

„Vážně vás o moc času neoberu," přešla na smířlivější tón. „Už se stmívá a nerada bych jela těmi strašlivými serpentýnami v noci."

„Skvělý postřeh," sklouzl pohledem k oknu. „Navíc se blíží bouře. Být na vašem místě, slečno…"

„Lucinda Villeneuveová."

Letmo kývl. „Být na vašem místě," zopakoval, „odjel bych, dokud to vůbec jde. Já odcházím do sprchy."

„Takže je vám jedno, co jsem vám přišla říct?"

„Nedávám to snad dostatečně najevo?"

„I když se týká vaší sestry?"

Thirio znehybněl. „Co je s ní?"

Lucinda vykročila směrem k němu, okamžitě toho však zalitovala. Používal jemnou kolínskou, pod jejíž citrusovou vůní zaznamenala ještě osobité pižmo, které patřilo jen jemu. Tentokrát byla reakce jejího těla jednoznačná. Útroby se jí sevřely touhou a srdce se rozbušilo jako o závod.

„Vaše sestra se bude vdávat a vy máte na starosti organizaci její svatby."

Nastala krátká odmlka. „Tváříte se, jako kdybyste udělala kdovíjaký objev, přitom je to veřejně známá věc."

Lucinda znovu ucítila onen známý osten. Za svůj

pětadvacetiletý život si vyslechla tolik posměšků, že to ani nedokázala spočítat.

„Jsem přesvědčená, že dokážu uspořádat vaší sestře takovou svatbu, o jaké se jí ani nesnilo."

„Což bude tvrdit jakýkoliv jiný svatební agent odtud až po Sydney," ušklíbl se pohrdavě.

„Rozdíl mezi nimi a mnou je ten, že já mluvím pravdu."

Otočila se a přešla k nádherně vyřezávanému stolu pod obrovským oknem, ze kterého se otevíral výhled na hustý les. „Jsem si jistá, že budete s mou nabídkou souhlasit, pokud mi věnujete pouhých deset minut na představení mých plánů."

„Nabídky přijímám jen mailem."

„Já vím."

„Tak proč jste přijela sem?"

Protože tu práci zoufale potřebuju. „Moje nabídka je pro mail příliš veliká."

„V tom případě byste ji měla vycizelovat k větší stručnosti a poslat ji až ve chvíli, kdy bude hotová. Nemám čas probírat se třiceti stránkami nesmyslů jen proto, že neumíte být stručná."

Zalapala po dechu. „Vy jste vážně…"

„Co?" podíval se jí vyzývavě do očí. Kolena se jí rozechvěla.

„Z jakého důvodu mě nechcete vyslechnout?"

„Je to vážně tak těžké pochopit? Chci být konečně sám!"

Zaplavila ji vlna zvědavosti, ale kupodivu i soucitu a pochopení. Na druhou stranu bylo pro ni tak důležité, aby uspěla, že se nemohla jen tak nechat odradit.

„Dobrá." Na znamení smíru zvedla ruce. „Slibuji, že hned odjedu. Jen mi dovolte kratičkou prezentaci."

„Vždyť je to jen svatba," zavrčel. „Ona bude mít

bílé šaty, on černý smoking, bude tam kapela, jídlo a alkohol. Na závěr si řeknou ano. To je všechno."

„Jak mohla vaše sestra svěřit tak důležitý úkol právě vám, když máte takové názory?"

„To není vaše věc," ucedil mezi zuby a otočil se k odchodu. „Předpokládám, že cestu ven najdete sama."

Lucinda na něj nevěřícně zírala. „Můžete mi aspoň slíbit, že se na ten návrh podíváte později?" Zvedla před sebe úhledně svázanou složku. Navzdory jeho pochybnostem byly jednotlivé kroky popsány stručně a plány byly formulovány tak, aby dobře vystihovaly její záměr a zároveň zbytečně nezabředávaly do detailů. Koneckonců byla v této oblasti profesionál.

„Ne." Jeho úsečná odpověď chvíli rezonovala zámeckým prostorem a vzápětí utichla. Fascinovaně zírala, jak mizí za rohem – a s ním i její naděje a sen o pohádkové svatbě Evie Skartosové. Především však její sen o svobodě, kterou jí tahle zakázka měla přinést.

S úlevou ze sebe shazoval oblečení, jako kdyby se s každou vrstvou zbavoval i pachutě celodenní práce, všech schůzek, které musel absolvovat, uctivého soucitu, který musel přetrpět, zvědavosti, pozornosti a spekulací. Copak si vážně všichni myslí, že neví, co znamenají jejich kradmé pohledy?

Když byl nahý, pohlédl na svůj odraz v zrcadle a chvíli si prohlížel své tělo. V levém třísle mu začínala jizva, která stoupala vzhůru přes bok až do podpaží, odkud se rozbíhala přes prsní sval a okraj zad ke krku a dosahovala až k hrdlu. Nejdřív ji nenáviděl, protože byla trvalou připomínkou jeho selhání, teď se z ní však ze stejného důvodu radoval.

Ne, že by snad na osudnou událost dokázal zapomenout – matčin křik se mu vryl do mozku a jen

těžko by se ho někdy mohl zbavit. Jizva mu však zaručí, že na tu noc bude často myslet a znovu si v hlavě přehrávat svou roli v celé tragédii. Zachoval se jako opilec a hlupák a teď musí trpět.

Přejel dlaní přes poškozenou kůži a zničehonic si vybavil *její* prsty. Prsty té ženy, která se opovážila narušit jeho soukromý prostor. Když mu podávala tu zatracenou složku, všiml si, jak jemné a bledé má ruce. Teď si představil, že jsou to její prsty, které kopírují zakřivení kůže v místě jizvy, zatímco její rty… Potichu zasténal, protože na její rty se nedalo zapomenout. Dokonalé růžové polštářky, s výrazným vykrojením v horní půli, která se každou chvíli roztáhla v sladkém úsměvu, i když se na ni celou dobu mračil. Toužil k ní natáhnout ruku a dotknout se těch hříšných úst, vnímat, jak ho její horký dech šimrá na zápěstí. Chtěl by…

Dost! Na podobné rozkoše už dávno nemá právo. Přísahal, že se jich nadobro zřekne – celibát je jen malým pokáním v porovnání s obrovskými důsledky jeho trestuhodného činu. Připravil rodiče o možnost radovat se ze svých životů, a tak ani on nemá právo užívat si ten svůj. Šest let žije v očistci. Nestýská se mu po starém životě, ani po luxusu, který s ním byl spojený. Nechybí mu večírky, alkohol, ženy, smích. Nepostrádá nic, kromě rodičů a rodinného života, který do té doby tak bláhově pokládal za samozřejmost.

Bezděky přešel k oknu a zadíval se ven.

Neřekl by, že preferuje nějaký vyhraněný typ žen. Před onou tragickou událostí jednoduše miloval všechny ženy. Vysoké, nízké, štíhlé, pěkně stavěné, blondýnky, brunety, bylo mu to jedno. Instinktivně však vycítil, že tahle žena *není* pro něj. Byla velice krásná, husté blonďaté vlasy jí ve vlnách dopadaly na ramena, oči měla barvy medu a pleť téměř